

rahvast sissiswad, kellel iga mebel oma hõrja. Värsi ehl lehma-mullisa raha taslus oli. Siin wöttis tema la oma topst täie, aga ei joonud mitte välja, waid wöttis issa tilt haawalt suhu ja sülitas pärast jälle maha. Tema fibedast näust ja fulmu kortsutamisest oli näha, et sel mebel hamba walu pärast nutt peale kipub. — Rahwas, kes kortsis oliwad, sahetessiwad tüll, aga ei wöinud seegi aidata. Üts tästis soola suhu wöötta, teine idriwa, kolmas weel pahemat; aga fulamees ei wötnud midagi suhu, waid ütles hädase healega: „Ma olen tööl ära katsunud, ei seie mõju midagi! — ai, ai, ai, ai!“ — No mis seal teha? Rahwas rääkis oma rääksimist; mõni nägi hamba haiget, teine ei näinud; korts rahvast täis, kes tööli waatab? Pealegi, wöi temal eismest korda hamba walu on; seda mitmel olnud ja tuleb weel. Viimatis tuleb la teine pääewaratas järele. Koguni teine mees: Pea püstti, läed puusas, tüsib suhtruuviina, pudel õlut, mune, rõoska piima ja kes teab, mis nende asjade nime, mis ta tööl pärib. Ei tema nää haiget nurgas, ega hamba haige teda, üts ei tunne üht ega teine teist. Viimatis nagu logemata kuuleb ühe wöeras, et leegi teiste seas oigab. Ta pöörab pea la finna poole ja teeb nagu ta haiget eismest korda näefs. „Sel wael inimesel on wist hamba walu,“ ütles tema ning astub haige poole. „Mis wiga, mu armas fulamees?“ „Oh! oh!“ öhlas teine, „auus herra wöi isand, mis teie olete, louna luud tahawad öhlli minna!“ „Siis wist hamba walu!“ tüsib wöeras. — „Jah, jah! ai, ai, ai!“ See oli haige vastus.

„No see on sinu waese inimeje õnnes,“ ütles wöeras, „et mina seie sisse juhtusin tulema. Hamba walu on ju tübi ast parandada. Ma olen tohter Hotus Potus Numm-Ulap-Etja linnast ja elan juba mõni aeg siin maal, olen mitu sada juba hädast peastnud. Hävalistel on muidu issa terawad förwad, tuida siin waene minust tänini midagi ep ole tuulnud?“

„Oh Jumal varatu,“ ütles teine felm: „tust meiesugune fa midagi head kuuleb eht näeb, — ai, ai, ai!“

„Kannata, kannata, ormas mees,“ ütles tohter, „filmapill jääb su walu järele. Üts eht sats tera hambarohtu, siis on tööl möödas.“ — „Jumal andfu,“ vastas teine häbemata koer. Mõud tömbas tohter Hotus Potus omad weere pulsi topsid tästust välja, wöttis esmalt ühe terase punase paberit seest ja andis haige suhu, tästis just haige

hamba peale panna ja sõwaste hammustada; pärast teist terafest koldse paberit seest taga peale. Juba mitu laada-meest halsasiwad laela sirutama, ja tuliswad üls teise järele seda uut imetege waatama. — Aga nüüd wöite arwata, mis sündis. Esimese tera peale ei tulnud tüss weel mitte waluwähendus, waid haige karijatas, et asna rundud tölisessiwad. See oli tohtri meeble pärast. „See on viimane walu lord,“ ütles tema, „nüüd ei tule ta elades enam.“ Ja waata, nii sui haige teise terafese oli hammustanud, nii oli torraga tööl walu ära. Haige kargas rõõmuga maast üles, pühlis higi otsa eest ära, eht see tüss higine ei olnud, ja pakkus rõõmu pärast oma tervet mullita binda tohtrise valgaks, eht tal tüss elades mullitast müüa ei olnud. — No mis lasu neil fest mängust oli? mõtleb mõni. Oi, neil oli suur lasu, fest igaüls, kes seda imabi nägi, palus enesele la seda kassist rohku müüa, mis nii ruttu aitab. Tohter täsis 25 top. topst eest, ja filmapill oliwad tohtre mõlemad taskud topsidest tühjad, aga teine task peab raha täis.

Muidugi sadusiwad nüüd mõlemad selmid teine teise järele ära, ja naersiwad, sui nad jälle tööku saiwad, suure suuga selle rumala rahwa üle, ning elasiwad la rõõmsastest oma vetetud raha eest.

See oli kassis leiwa valuse, mis need waesed inimesed ostiswad. Nii kassinaste ei saanud 25 kopia eest tööge suuremal nähtaajal la mitte. Aga raha kahju ep olnud mitte weel tööge hulsem. Aega mööda kuiwasiwad need leiwa kuulikesed liivi töwaks. Kui nüüd ühel wael peitetud inimesel wahest aasta pärast hamba walu juhtus vlema, ja tema oma ostetud rohu kuulilesi pruulima hakatas, kord sats eht tolm haige hambaga sõwaste hammustas: arwaku siis igamees, kes hamba walu tunneb, tuida sel wael omad enese 25 kopia eest tuli filmast välja lüssus. — — Kas saite aru? Ma loodan ometi. — —

Mõistlik ema.

Proua M., rista laupmehe abilaasa ühes suuremas fanbalinnas, oli wäga tarik naesterahwas ja mõistlik ema. Waranduselise seisukorra poolset oleks ta palju toredamini ja ühfemalt elada wöinud, aga siisgi laewatas ta oma lapsi wäga libhtsalt, ja töösel triplifil tombel. Oma mehe